
Krisztinavárosi Hírek

A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA ÉS A KRISZTINA KÖR BARÁTI TÁRSASÁG LAPJA 90.SZÁM – 2019.SZEPTEMBER

Kedves Testvérem!

Az új tanévet a Veni Sanctével, a Lélek-hívással kezdtük. Akik tanévben gondolkoznak, életüket ez a ritmus jellemzi – mint a gyerekeket, családokat, pedagógusokat – azoknak természetes, hogy szeptember elején ezt így tesszük. De akik ebből már kinőttünk, akik munkája nem ehhez a ritmushoz alakul, nekünk miért szükséges szólítanunk a Szentlélek?

Igaz, Pünkösöd óta az Úr Lelke betölti a földkerekséget. Itt van, nem kell hívogatnunk. Az viszont szükséges, hogy mi megnyíljunk előtte. Ő megvigasztal minket, Ő eszünkbe juttat mindent, Ő az erő Lelke. De működni csak akkor tud bennünk, ha engedjük. A hívogatással elismerjük, hogy szükségünk van rá, belátjuk, hogy magunkban kevesek vagyunk. Bátran hívogassuk Őt, ne csak a tanév elején, hanem az esztendő folyamán bármikor. Pl. amikor elkezded a munkádat, amikor belekezdesz egy családi ünnep megszervezésébe, vagy amikor szorult helyzetbe kerülsz.

A napokban olvastam Kempis Tamás Krisztus követése című könyvének egy rövid részét. Ez rámutat arra, hogy mennyire szükségünk van a Szentlélek hét ajándékára (A szerző gondolatait Jézus szájába adja.):

«E világ ideig tartó, apró-cseprő javakat ígér, mégis nagy szerénységgel szolgálnak neki. Én a legnagyobb javakat ígérem: örök ajándékokat, és a halandók szíve restnek bizonyul. Ki szolgál, és ki fogad szót mindenben nekem olyan igyekezettel, amilyennel a világnak és a világ urainak szolgálnak? Pirulj hát, rest és panaszkodó szolga! Azok készségesebbek a pusztulásra, mint te az életre. Jobban kapnak haszontalanságokon, mint te az igazságon. Pedig ők sokszor csalódnak reményükben, az én ígéretem viszont senkit sem csal meg, senki bennem bízót nem bocsát el üres kézzel.»

Nyissa meg eszünket az Értelem Lelke és adjon kitartást az Erő Lelke, hogy megfogadjuk a fenti sorokat! A bérálásban megkapott Szentlélek bizonyára működni szeretne bennünk. Ne álljunk ellen indításainak és bátran kövessük fényét, hogy ne a világ, hanem Krisztus irányítsa életünket.

Szeretettel

plébános

Ismerjük meg (jobban) képviselőinket!

– elnöki interjú –

Vannak stabil dolgok az életben, amikre bizton számíthatunk. Ilyen például, hogy ötévente választunk és megújul a Krisztinavárosi Képviselő-testület. Ötévente megirhatjuk, hogy jelentősen csökkent az átlagéletkor. Eddig stabil pont volt az is, hogy a testület világi elnöke Forián Szabó Péter, aki nagy rutinnal és empátiával vezette a csapatot 15 éven át. A szabályok szerint azonban jelölt csak 70. évét be nem töltött személy lehet, így Péter idéntől már régóta bőven megérdemelt pihenését töltheti: rá nem szavazhattunk tavasszal. Így bár egy sorozat megszakad, ugyanakkor a fiatalodás immáron nem csak átlagos, hanem nagyon is kézzelfogható: új elnökünk egyik legfiatalabb, de már rutinos tagunk: *Morandini Kristóf* áldoztató lett. Vele beszélgettünk.

– *Kedves Kristóf, gratulálok az egész közösség nevében! Kérlek, mesélj pár szót magadról azok kedvéért, akik csak látásból ismernek.*

– A Krisztinavárosban élek születésem óta. Szüleimmel és három öcsémmel laktam együtt, míg ki nem költöztem a szülői házból. Jelenleg az egyik öcsémmel élek együtt a Krisztina körúton, egyedülálló vagyok. A Szent Imre gimnázium után az ELTE-n folytattam tanulmányaimat, majd az egyetem után informatikusként kezdtem el dolgozni. Jelenleg szoftvermérnökként röntgengépek kezelő programjával foglalkozom az Evosoftnál. Izgalmas, többféle feladatból álló munka, ahol az utóbbi időben növekvő felelőségi körrel veszem ki a részem a csapat munkájából.

– *Mikor gondoltál először arra, hogy jelölt lehetsz?*

– Nyár előtt ketten is megkerestek azzal, hogy mit szólnék a jelöltséghez. Bár akkor még azt sem tudtam, hogy bekerülök-e az új testületbe, de elkezdtem forgatni magamban a kérdést. Nagyon nagy feladatnak és felelőségnek gondoltam az esetleges megbízást. A nyár folyamán sokat gondolkoztam ezen, az ezzel járó feladatokon, leterheltségen, kötelezettségeken és lehetőségeken. Azt gondolom, hogy ez az idő segített nekem, hogy aztán augusztusban "mit szóljak" a tényleges felkéréshez a jelöltségre. Egy ilyen nagy feladatnál, ami ráadásul öt évre szól, hasznos lehet, ha a leendő megbízott nem a választáskor szembesül először azzal, hogy mások szívesen látnák ezen a poszton. Tágabban gondolkodva ez tulajdonképpen az egyéb „utánpótlás képzés” témakörét is érinti.

– *Mit szóltál Mihály atya felhívásához a misén, hogy t.i. minél többen vállalják?*

– Én a testület beiktató szentmiséje idejére már kiérleltem magamban a döntést, hogy ha jelölnek, akkor vállalom a jelöltséget. Számomra ez a felhívás azt jelentette, hogy Mihály atyának nagyon fontos ezen személy, ezen feladatkör. Hogy fontosnak tartja a közösség élete szempontjából is, hogy a képviselő-testületből kik vállalják ezt a megbízást. Szerintem jó, hogy tágabb körben is beszélt ezen választás nehézségéről es áttételesen a feladat fontosságáról.

– *Gondoltad-e, hogy Rád vonatkozik?*

– Nem tudom, hogy kinek az előzetes gondolatairól mennyit tudott plébánosunk. Én eddigre már meghoztam magamban az ezzel kapcsolatos döntést, így az én vállalásom számomra már nem volt kérdés.

- *Izgultál a szavazásnál?*
- Nem izgultam, csak vártam az eredményre.

- *Mi volt az első gondolatod?*

- Hogy bizonyossá vált, amitől az elmúlt hónapokban "tartottam", ami addig bizonytalanság volt. Hogy most már nem kell mérlegelnem, mit szólnék a jelöltséghez, hanem a munka ideje jön.

- *Mit tanultál a testülettől?*

- Hogy milyen értékes, ha ki-ki elmondja egy kérdésről a saját meglátásait és az, ha meghallgatjuk egymást. Hogy a különböző véleményeket és tapasztalatokat összetéve kiérleltebb döntést hozhatunk.

- *Mit tanultál Forián Szabó Pétertől?*

- Megfontoltságot, higgadságot a testületi munkában, türelmet az esetleg feszültebb légkörben is egy-egy nehezebb kérdés kapcsán. Én magam is szeretnék minél inkább odafigyelni mindenkire a testületen belül, meghallgatni ki-ki véleményét. Korábban beszélgettünk már vele egyszer az elnökségről, hogy neki mit jelentett ez a feladat. Számomra nagyon hasznos volt az a mély beszélgetés. Örülök, hogy sok tapasztalatát megosztotta velem.

- *Hogyan tekintesz a Testületre?*

- A plébániai közösségi életének talán legfontosabb emberi szervezője, az a fórum, ahol nagyon fontos kérdésekről, döntésekről beszélgetünk, esetenként vitatkozunk és döntünk. Az elmúlt években például a plébániai nagytábor szervezése vagy az NCD-vel való együttműködés innen indult, itt lett eldöntve. Ezért fontos, hogy itt bölcsen átgondoljuk a kérdéseket, illetve, hogy a plébániai közösség minél több véleményét ismerjük (ebben tud minket segíteni, ha gondolataikkal, ötleteikkel megkeresnek minket a közösségbe járók).

- *Mire való, mit tud csinálni, mit kéne (még) csinálnia a Testületnek?*

- Összegyűjteni a közösség helyzetéről, lehetőségeiről és igényeiről az információkat és ezeket megosztani a plébánossal és egymással. Ezek alapján pedig javaslatokat tenni Mihály atyának a teendőkről majd, részt venni a megvalósításban. Szerintem fontos, hogy a hozzánk (az egyes tagokhoz) eljutó véleményeket, ötleteket összegezzük és megfelelő formában továbbadjuk a testületnek, illetve Mihály atyának.

- *Mi a legnagyobb értéke a Testületnek (a réginek meg az újnak külön)?*

- A leközönt testületben voltak többen, akik már jó ideje tevékenykedtek a kv-
ben, nagy tapasztalatuk volt a tipikus plébániai ügyekben. Volt a testületnek egy "rutinja", hogy hogy is működünk és sok élettapasztalat volt a tagokban együtt. Az új testületben szerintem egy nagy lehetőség, hogy vagyunk jó páran, akik már legalább egy ciklusban dolgoztunk a testületben és van több új tag is. Az újrázók ismerjük a nagyobb feladatokat és valamennyire egymást is, dolgoztunk már a képviselőtestületben. Így megvan a folytonosság. És vannak többen, tette kész lelkes új tagok, akik új nézőpontokat és meglátásom szerint új lendületet hoznak a testületbe.

– *Mi a legnagyobb értéke az egyházközségnek és milyen veszélyek leselkednek ránk?*

– A helyi és keresztény gyökerekkel rendelkező emberek nagy értéket jelentenek. Ugyanakkor belvárosi templomként nagyon könnyű másik templomba, másik közösségbe elmenni, átszokni. Ha a közösségünk nem tud vonzó lenni a hívók számára, illetve segíteni az egyes emberek számára a hitbéli növekedést, akkor ez az „átszokás” könnyen meg is történik.

– *Miben lesz más a Testület és mivel lennél elégedett 5 év múlva, ha mi történné még?*

– A testületben biztos, hogy öt évvel idősebb emberek fognak ülni (nevet). Én szeretnék segíteni abban, hogy erősödjük, mint közösség és hogy mind több kisközösség növekedjen és szülessen a templomhoz tartozók közt.

– *Mit szólt a családnak a magválasztásodhoz?*

– Szüleim és rokonaim örültek, hogy ilyen megtisztelő és komoly feladatot kaptam. Valamint kifejezték szerető aggódásukat az esetleg túl sok feladat kapcsán, amit esetleg kapni fogok.

– *Mit tartasz fontosnak a munkában és a hétköznapokban?*

– A munkámban az ima, Isten akarására figyelés, a határait tartása és a humor az, amiket fontosnak tartok. Azt gondolom, ezek segítségével Istenre tekintve, a képességeimet használva, önazonos módon tudom majd végezni a feladataimat. Természetesen fontos, hogy minél több emberrel beszélgessek és minél több testvérem véleményét ismerjem. Mihály atyával és a kv. többi tagjával együtt örülök, ha a kedves testvérek imádkoznak értem is.

– *Annak idején hogyan érintett, hogy áldoztatónak kért fel a plébános atya?*

– Az áldoztatói felkérést egyrészt komoly feladatnak tartom, másrészt a fejemben visszhangzik, amit a felkészítő képzésen mondtak nekünk: ez nem megtiszteltetés, hanem szükségmegoldás. Vagyis a kevés papi hivatás, életút miatt kell többünknek besegíteni az áldoztatásban. Így örömteli, hogy e révén rengeteg embert láthatok Jézussal találkozni, de remélem, hogy csak átmeneti feladat lesz (még ha a katolikus egyház demográfiai viszonyai nem is az ideiglenességre mutatnak).

– *Hogyan telt a nyarad, s mik a terveid a közeli s távoli jövőre?*

– Befejeztem a vizsgaidőszakot, dolgoztam a szakdolgozatomon, túráztam néhány családtagommal Ausztriában (a Hochschwabra, esett az eső, de feljutottunk!), biciklitúráztam Szlovéniában jóbarátokkal. Fél év múlva szeretném befejezni a sapientias tanulmányaimat (főleg a szakdolgozat hibázik még), sokat biciklizni, utazni és idővel ezt a saját családommal tenni. A munkámban pedig egyre nagyobb felelősséggel bírni a szoftverfejlesztésen belül. A tanulmányaim befejeztével ismét lesz (több) szabad időm. Szeretném ezt részben a szoftverfejlesztési érdeklődésemre fordítani és 5 év múlva már több érdekes, saját ötletemet megvalósító számítógépes program megírása után lenni.

– *Úgy legyen! Köszönöm a beszélgetést!*

Tibély András

15 év a képviselő-testület élén

2019. június 3-án tartottuk az előző képviselő-testület utolsó, egyben feloszlató ülését.

Sajnos négy társunktól végleg elköszöntünk, mert tovább már nem választhatók életkoruk miatt: Szelényi Andrástól, Varga Antaltól, Zsolt Miklóstól és nem utolsó sorban elnökünkől, Forián Szabó Péteről. Péter 15 éven keresztül töltött be vezető szerepet a testület élén. Én ebből 10 évig dolgozhattam vele együtt. Sokat gondolkoztam, hogy mit írjak Péterről, mert ez nem is olyan egyszerű dolog.

Emlékszem, amikor először választottak be a testületbe, Péter nagy szeretettel, mosolyogva fogadott. Azt mondta, kell a fiatalság, kell a lendület. Nagyon örül annak, hogy sok gyerekes anyák is képviseltetik magukat, mert sok dolgot máshogy látnak, más szemlélettel állnak a feladathoz. (Nem tudom, hogy reményeinek eleget tettem-e...)

Közös munkálkodásunk során szerzett tapasztalataim alapján Péterről a következőket mondhatom. Mindig jókedvűen mosolyog, nagyon pozitív szemléletű, megfontolt, kitartó, igényes, alapos és pontos. Úgy kér, hogy az ember képtelen nemet mondani ☺. Persze magát sem kíméli, rengeteg feladatot elvégzett Mihály atya mellett. Úgy is mondhatnám, hogy ő volt plébánosunk jobbkeze. Valószínűleg ez megmarad a továbbiakban is, csak talán kevesebb tennivalóval. Atyánk biztos nem engedi el teljesen. Erős barátság, bizalom és kölcsönös tisztelet van kettőjük között.

Plébániánk program szervezéseiben Péter tevékenyen vett részt. Gondoljuk csak végig: Krisztina- és missziós napok, nyugdíjas délután, évvégi hálaadás, zsinat, plébániai nagytáborok, elszállózkodási felkészítők, házaspáros hétvégek, püspökök fogadása, 0. munkacsoport és ünnepek szervezése. Felsorolni is lehetetlen. Nem morgott, hanem csinálta, mert szükség volt a munkájára. Péter mindig, mindenütt ott volt. Nem is tudom, hogy tudott mindenre időt szakítani. Sokat lehet tanulni tőle. Kiváló társaság. Mindig van egy jó története, az emberhez pedig egy kedves, elismerő szava.

A múlt évben tudtam meg Péterről, hogy szeret sütni, főzni, ráadásul nagyon jól!!! A testületnek volt lehetősége megkóstolni a főztjét. Mondhatom kiváló volt. Szeret mesélni az unokáiról, hogy feleségével, Gabival milyen programokat találtak ki, minek milyen fogadtatása volt. Nagyon sok jó ötletük van. Igyekszem megjegyezni, ha majd egyszer én is belépek a nagyszülők táborába, persze az nem most lesz, akkor esetleg mi is megvalósítunk belőlük egyet-kettőt.

Kedves Péter! Nagyon köszönjük, pótolhatatlan munkádat. De ne reménykedj, hogy hátrádélhetsz a karosszékedben, mert nekünk még vannak és lesznek hozzád kérdéseink, Neked pedig feladataid. Mi, a testület biztos teszünk róla, hogy derűdet továbbra is élvezhessük.

Bodonné Pallos Edit

Kész az én szívem.

Szeretetteljes visszaemlékezés Szendrey Jankára

Janka nénire gondolva korai kamaszkorom emlékei elevenednek meg előttem. Zeneszerető, éneklő családban éltünk, így lelkesen léptünk be az alakuló énekkarba húgaimmal, később öcséimmal együtt. Másfajta éneklés volt ez, mint amit az iskolában, vagy akár a templomban is megszoktunk. Számomra a Janka vezette próbákon, miséken a liturgia és az evangélium életre kelt és a szavak szinte megmozdultak, dolgozni kezdtek lelkemben. A próbák közös imádkozással kezdődtek. Janka néni mindig elmagyarázta, hogyan kapcsolódnak az ének-szövegek az adott ünnephez, saját életünkhöz és a latin szövegeket rendre lefordította nekünk. Kamaszként képes voltam végig énekelni, figyelni és imádkozni, kezemben az Éneklő Egyházzal a miséken és a hosszú húsvéti szertartásokon is.

Úgy gondolom, hogy ez a közösség a hetvenes, nyolcvanas években egyedülálló jelentőségű volt korosztályunk számára. Itt nem a zenei teljesítmény volt az elsődleges – bár Janka néni erre is igen nagy gondot fordított –, hanem az isteni üzenet mélyen átélő kifejezése.

Érettségi után jó pár évig ritkábban jártam az énekkarba, de mindig nagy örömmel. A később alakult plébániai gyermek közösségünk nagy része és a papi hivatást kapott fiatalok többsége is énekkari tag volt.

Ésküvőnk szép napja merül fel most és – nagyon sokszor – emlékeimben: a kórus feláll és felcsendülnek Szent Pál felejthetetlen szavai: "Nagy és szentséges titok ez, Krisztusnak és Egyházának képe...."

Hisszük, de látjuk is, hogy Szendrey Janka öröksége tovább él bennünk és leszármazottainkban is.

A húgom, Etelka által alapított kórus – ma már nemcsak "mini", hanem sok-sok "maxi"taggal bővülve – működik itt Budakalászon.

Mivel nem tudunk meglenni enélkül, így 40 év múltán is férjemmel, testvéreinkkel és gyermekeinkkel együtt az egyházközségi gregorián kórus oszlopos tagjai vagyunk.

Makkné Andrásfalvy Judit

Amikor Budakalászra költöztünk, első kisfiam 1,5 éves volt, az jutott eszembe, hogy lehet-e úgy fölnőni, hogy az ember zsigereibe, a legmélyebb tudatalatti emlékeibe ne ivódjanak bele ezek a zoltár idézetek, mint: „Az Úr az én fényem, kitől is félnék, életem oltalmazója, kitől rettegnék?“, vagy „ízleljétek és lássátok, hogy milyen édes az Úr...“. Nem hagyott nyugodni a gondolat, hogy bajosan.

Akkor határoztam el, hogy alapítok az akkor oly kihalt kis vidéki templomunkban egy mini gregorián scolát. Hittanok végére jártam be, virágvasárnappal kezdtük... Azóta már évek óta átvette egy Janka szárnyai alatt felnőtt egyházzenesés lány a

kórust, most már asszony. 30 éve elképzeltetlen nálunk a nagyhét, az advent, a pünkösöd és még számos más ünnep vagy vasárnap gregorián nélkül.

Hogyan is kezdődött? Pár lelkes fiatal lány és fiú élére állt Janka kb 40 évvel ezelőtt a Krisztina templomban. Nagyon aktív, közösségteremtő ministráns élet folyt akkor már Blanckenstein Miklós atya szárnyai alatt. Néhányunkat az oltár körül maradvaz ez a másfajta szolgálat vonzott be. Feszült figyelemmel hallgattuk Janka magyarázatait, amelyek az adott énekelt szöveget helyezték el a bibliai és a jelenvalóság kontextusába. Hihetetlen mély nyomot hagytak bennünk Jeremiás siralmai, Nagy szent Leó pápa beszédei, a virrasztások. Felejthetetlen volt a nagyheti intenzív időszak előtt, amikor Janka megvendégelte az egyre gyarapodó kórust a Nagycsütörtöki mise és a virrasztás között igazi kaláccsal, kakaóval. Nagyon mély, őszinte beszélgetések színhelye volt akkor az oratórium. Jó volt a közelébe kerülni, hallgatni kedves, tiszta beszédét, megmerítkezni hitében, műveltségében, szeretetteljes tekintetében.

Egy Péter-Pál napi zsámbéki fellépésünknel merült föl Jankában, hogy engem hívjon segítségül a gyerekkórus vezetéséhez. Nagy megtiszteltetésként éltem ezt meg, és megpróbáltam a tőlem telhető legjobbat adni. Sokat készültem akkor 16 évesen az órákra, meséltem a gyerekeknek, önbizalmam lett, és ez a kiválasztottság nagymértékben hozzásegített tanári hivatásom megérezéséhez.

Andrásfalvy Etelka

Kedves Krisztinások!

Kocsis Csaba scola vezetővel egyidőben jártam énektanár képzésre, majd egyházzene szakra. Férjhez mentem, született öt gyermekem és csak távolról figyeltem a templomok zenei szolgálatát végző scolákat. Most, amikor Csabának születtek kislányai, hívott, hogy segítsék a gyerek schola vezetésében.

Azon szerencsések közé tartozom, akik még tanulhattak Szendrei Jankától és Dobszay Lászlótól. A Schola Hungaricával külföldi utakon és több lemezen is énekelhettem, így az általuk mutatott utat követem.

Nem fogom elfelejteni, ahogy Janka néni a gyönyörű allelujákat vezényelte nekünk lányoknak, míg Dobszay tanár úr a sokszövegű szekvenciákat gyakorolta a fiúkkal.

Az Egyház ősi zenei kincsét szeretném megismertetni a gyerekekkel. Gyönyörű gregorián dallamokat és izgalmas többszólamú darabokat is tanulunk.

Minden énekelni vágyó gyermeket várunk sok szeretettel!

Rónaszékiné V. Zsófia

Mire is koccintsunk?

Helyzetjelentés a Kosciból

Talán ismeretes az a tény, hogy a Szent Gellértben nagy változás zajlik: az általános iskola a Gellérthegy utcai épületből átköltözött a Kosciuszko Tádé utcába. (Mi már csak így emlegetjük: Kosciba.)

Gellértés tanárként nyár közepén megjelent előttem egy kép, ahogy a nyitó-értekezlet végén együtt koccintunk a szépen felújított, teljesen új bútorokkal berendezett tágas Koscira és egy másik, ahogy első nap büszkén körbevezetjük diákjainkat az új iskolában, megmutatjuk a tornacsarnokot – a korábbi tornaterem méretéhez képest így nevezném - és az udvart, ahol még sportpálya is van.

Augusztus végén azonban még csak várjuk a működési engedélyt, az ebédeltetést ebédlő híján a szomszédos éttermekkel egyeztetik a vezetők, az épület kifejezetten építési terület benyomását kelti. A nyolc osztályterem az utolsó héten elkészült: helyére kerültek a táblák, padok, székek, itt már lehet tanítani, csak a beszűrődő hangokból derül ki, hogy még tart a felújítás. A tanári, szaktantermek, szertárak helyét azonban még csak egy-egy ajtóra ragasztott papírlap jelzi, az udvar munkaterület, a folyosókon munkások, takarítók, feltornyozott dobozok, szekrények. Persze óráról órára javul a helyzet.

Tolódik az átadás: ha nem szeptember 2-án, az első tanítási napon, akkor vajon Gellért-napon, szeptember 24-én lesz? Talán addigra elkészül, de legkésőbb október végére!

Hogy fogunk így tanítani? Hogy vigyázunk a gyerekekre, hogy ne legyen baleset? Ráadásul nem pár napról van szó, hanem hetekről, talán hónapokról!

Az az egy biztos, hogy az új tanévet itt fogjuk elkezdni szeptember 2-án.

Egy esküvőn hallottam a nyáron, hogy az ember szereti eltervezni a jövőjét, biztos pontokat keresünk, mert nem szeretjük a bizonytalanságot. A szentbeszéd úgy folytatódott, hogy a bizonytalanságban jelenik meg a Szentlélek, ad erőt, bölcsességet, megnyugvást. Múlt héten a kollégákkal beszélgetve csupa ilyen mondatot hallottam: Nagyon szép lesz! Ha kész lesz, akkor majd... Itt állnak majd a szekrények. Tényleg lesz még társalgó is? Ide találjunk majd ki egy kis kertet! De jó, itt fogunk majd varrni! stb.

Bizonytalanságból akad bőven. De a prédikáció és talán saját tapasztalataink alapján is hihetjük: erre már lehet koccintani. Az új tanévre, amit a Kosciban kezdünk el, bízva abban, hogy a Szentlélek segíti majd a tantestület tagjait a közös nehézségek megoldásában. Augusztus 28-án, a tanári lelki napon erre koccintottunk.

A Szentlélek segítségével ebben a bizonytalan helyzetben a tananyagon kívül valami mást, talán sokkal többet is megtaníthatunk diákjainknak: rugalmasságot, empátiát, alkalmazkodást, türelmet, kreativitást, emberséget. Reméljük, így lesz!

Veni Sancte Spiritus!

Munkácsy Dorottya

Mária és Márta vendégül látta Jézust Most NEKünk is lehetőségünk nyílik rá!

Jézus jó barátja volt a két asszonynak és Lázárnak, útjain többször is betért a házukba, megpihent náluk. Az egyik, sokszor idézett evangéliumi látogatás alkalmával Mária ül az Úr lábainál, Márta pedig sűrög-forog, valószínűleg készíti a finom ételt, amit majd közösen fogyasztanak el. Egy háziasszony pontosan tudja, mivel is jár egy vendégváró vacsora vagy ebéd feltalálása, nem csoda, hogy Márta kiakad, hogy mindent egyedül kell elkészítenie. Jézus mégis Máriáról mondja, hogy a jobbik részt választotta. De képzeljük el úgy a történetet, hogy amikor a Mester megérkezik, a nővérek mindketten leülnek Jézus lábaihoz és csak hallgatják teljes figyelemmel. Besótétedne, de vacsora, vetett ágymég sehhol... Nagyon jó az Úrral időzni, de ahhoz, hogy emberileg is jól érezzük magunkat, Máriának is föl kell állnia, a Jézussal töltött időből a szolgáló szeretetnek kell forrásoznia. (Varga László püspökötya gondolatai nyomán)

Hála Istennek, tavasszal a Szentségimádás iskolájának vetítése után hétfő délutánoként 17-19 óráig elindult templomunkban a csendes szentségimádás, amin még nyáron is időnként szép számmal jelen voltunk. Jó lenne, ha ősztől ezt az időszakot kibővíthetnénk. Hirdetjük majd a lehetőséget ennek az időintervallumnak a tágítására.

Mire az újság megjelenik, elkezdődik az utolsó felkészülési év visszaszámlálása (2020. szept. 13-20.). Alig 365 nap, és rengeteg testvérünk érkezik a világ minden tájáról az Eucharisztikus Kongresszusra. Mindannyiuknak szállásra lesz szüksége, és mi vendégül láthatjuk őket, mint Márta és Mária Jézust. A csendes szentségimádás lehetőséget ad arra, hogy ott ülünk Jézusnál, hallgassuk őt, együtt legyünk Vele, elmélyülünk szeretetének titkaiban. De most a szervezők arra kérnek bennünket, hogy egy kicsit álljunk föl, és szolgáljuk Őt másképpen is. **Akinek van rá módja** – van egy plusz szobája 1-2 ágygal, tisztálkodási lehetőséggel -, **szeptember végéig jelentkezzen, hogy a kongresszus résztvevői közül hány testvérünket tudja befogadni!** A családi szálláshelyeken kívül keresnek közösségi szálláshelyeket is (tornaterem, közösségi ház, plébániák stb.) ahol leginkább fiatalok csoportjai tudnak megszállni polifoamon, hálózsákkal. **A jelentkezés módjáról rövidesen a Hírlevélben, illetve plakátokról értesülünk.** Addig is tájékozódhatunk a szállásadás körülményeiről a következő linken: http://tar.eucharisztikuskongresszus.com/Utazas_es_szallasinformaciok/Tajekoztato_szallashelyek_felajanasarol.pdf. Sokan közülünk megélhettük a Taizé-i Ifjúsági Találkozókön vagy a Városmissziókön a vendégszeretetet, amivel fogadtak minket a találkozók szervező országok lakói. Ne bizonytalankodjunk, hiszen testvéreinkben az Urat látjuk vendégül, ez a Vele való találkozás megélésének egy csodálatos lehetősége!

A szállásfelajánlás mellett van még egy lehetőség a szeretetszolgálat gyakorlására. A Kongresszus idejére igen sok 16 éven felüli fiatal és felnőtt keresnek önkénteseknek. Erre regisztrálni itt lehet: <https://www.iec2020.hu/hu/onkentesseg>.

Ui.: Kedves 15-30 éves fiatalok! Mindeközben ne feledkezsetek meg az idén szeptember 21.-én másodsorra megrendezendő Forráspontról, melyre még itt tudtok regisztrálni: <https://forraspont.iec2020.hu/#/> (Ld. Krisztinavárosi Hírek előző száma)

Aratóné Annamari

Az 1989-ben újjáalakult

148. Nagyboldogasszony Cserkészcsapat utóbbi 30 évének története 1.rész

Úgy látszik, hogy ami az Isten terveiben szerepel, az a föld alól is utat tör magának, ha nem is könnyen. Kezdjük az elején. A Krisztinavárosban az enyhülés éveiben (a 70-es évek második fele) gombamód szaporodtak a kisközösségek. Ezeket lelkes fiatalok vezették, némi cserkész- és vezetési gyakorlattal. Volt közöttük tanár, mérnök, orvostanhallgató stb. Mindenesetre lelkesek voltak, és szerették volna, ha a mai ifjúság nem dudva módjára nőne fel, hanem európai és keresztény alapon, ragaszkodva nemes és szép hagyományainkhoz. Persze az így megfogalmazott célok még mindig veszélyesek voltak a kommunisták szemében, ezért e csoportok titokban, baráti alapon szerveződtek, és sokszor még a fenti célok is csak a résztvevők előtt váltak világgossá. Nagyon nagy segítséget jelentett az énekkar Szendrey Janka vezetésével, mert ez volt az egyetlen, stabil közösség, amelyben barátságok és szoros kapcsolatok alakultak ki. A csoportok összlétszáma megközelítette az 50-60 főt. Akkoriban 1988-at írtunk. Az énekkarosok és ministránsok, valamint a kisközösségek vezetői kerestek olyan felnőtteket, akik még ráadásul szívükben gyermekek is (evangéliumi értelemben). A válogatás során a sok alkalmas jelölt közül Roszmusz András és Ili, valamint Zsolt Miklós és Zsuzsa – nagy önbizalommal – igent mondott. Így indultunk meg 1988-ban Péliföldszentkeresztre mintegy 42 diákkal. Nem voltunk cserkészek, de sokat tudtunk (már csak a családi hagyományok miatt is) a cserkészetről, és annak módszereit próbáltuk alkalmazni. Közesen, tanítva tanultunk a diákokkal. Talán ennek is köszönhető, hogy a tábor jól sikerült, és a fiatalok abban reménykedtek, hogy a vezetők szűk köre stabilizálódik, talán még bővülni is fog. Ezzel párhuzamosan kezdett öntudatra ébredni a plébánia felnőtt lakosságának egy része is. Kialakultak baráti körök, felnőtt közösségek is, főleg Blanckenstein Miklós atya tevékenysége során. Miklós atya távozása súlyos veszteség volt, de magvetése tovább élt.

Andrásfalvy Etelka vendégtáborozásra meghívott hozzánk egy német cserkészcsapatot Laufenből. Legendás vezetőjük a tudós és környezetvédő, elkötelezett katolikus dr. Joseph Heringer. Akkor talán még ő sem tudta, hogy a krisztinai cserkészet életében történelmet csinált. Az első személyes találkozásunk egy igazi cserkészzel, a laufeni cserkészcsapat parancsnokával dr. Josef Heringerrel az egri székesegyház főbejáratánál volt 1989-ben, a tábor előtt. Életre szóló meghatározó élménnyé vált. Az ember, akit megismertünk, fogalommá vált bennünk, magával ragadó személyisége, az Isten iránti feltétlen tisztelete, a természet és az emberek alázatos szeretete sugárzott belőle. Megtestesítette a cserkésztörvényeket.

Együtt mentünk a táborhelyre. Összeismerkedtünk a hozzánk utazott német cserkészvezetőkkel abból a célból, hogy lássuk, tapasztaljuk, milyen is egy igazi tábor. A német cserkészek és a magyar fiatalok (még civilek) ellátására Forián Szabó Péter vállalkozott a német vezetőkkel együtt, akik szinte minden szükséges felszerelést elhoztak magukkal, hogy megmutassák nekünk, hogyan csinálják ők. A tábor nagyon jól sikerült! Ami igazán megfogott és későbbiekben is hatással volt ránk az a tábor jó hangulata, egymásra figyelés, segítség, különböző munkák feladatok közt éneklések, üresjáratok

kitöltése közös játékkal, táncokkal vetélkedőkkel, no meg a feledhetetlen, színvonalas esti tábortűzek. Andrásfalvy János nagyon gyorsan eltanulta a játékvezető és mókamester szerepét. Mindig ott volt, ahol egy pillanatra megálltak, unatkoztak a gyermekek. Szencziósi tehetséggel vont be mindenkit a játékba. Volt egy nagy, benzinkútnál felfűjt kék labda, mely a reggeli tornánál került elő, de a nap bármely szakaszában alkalmas volt arra, hogy akár kisgyerekek akár felnőtt megmássza és próbáljon egyensúlyozni rajta. Ez a labda jelképpé vált, most is, ha belépünk a Cserkészotthon lovagtermébe szemünkbe ötlük ez a kép és melegséggel tölt el az emlék.

Andrásfalvy András és Etelka, Sényi Katalin, Szelényi András, Roszmsuz András és Ili, Forián Szabó Péter, Wettstein András, Hajna Rezső és Ági, Paulini Antal, Rédly Dénes, Zsolt Miklós és Zsuzsa, Nádai Béla és a Pilisvörösváriak is csatlakoztak a már korábban kialakult közösségek közös magyar-német táborához. A tábor létrejött a Bükkben, Heregréten. Szép számmal voltunk: közel 150 cserkész és cserkész jelölt. Maga a tábor elemi erővel mozgatta meg a fiatalok fantáziáját, és a cserkész élménypedagógia átütő sikert aratott. Akik ott voltunk, egy életre szóló élményt szereztünk. A német cserkészek sok játékot tanítottak, átadták cserkész-módszereiket és egy sor fontos tábori ajándékot hagytak hátra. Nem csoda, hogy a tábor befejezése igazából a cserkészet újrakezdése volt a krisztinások számára. A fiatalok ismét vezetőket, de ezúttal már csapatvezetőt kerestek. Az egyezkedések végül a felnőtt hittanosok közül mind a plébánia, mind a fiatalok számára is elfogadott megoldást hozott. Felkérték Roszmsuz András, hogy vállalja el a csapat megszervezését és vezetését.

A csapat szervezése gőzerővel indult meg. Még ősszel kiválasztottuk a vállalkozók közül az őrsvezetőket, és beindítottuk számukra az őrsvezetőképzést. Nevet is adtunk csapatunknak: Szent Gellért (minthogy elődeinkről még semmit sem tudtunk). Csapatunk vezérkarát külön képezte ki Oravecz Vilmos cst., a 13. Ezermester cscs. parancsnoka, aki végtelen szeretettel és türelemmel igyekezett gyakorlatlanságunkat és a túlzott lelkesedésből adódó tévedéseinket korrigálni. Ő, aki Teleki Pál kiválasztott munkatársa volt, óriási tapasztalatával és szelíd türelmével alakította ki a csapat cserkész lelkületét. A Roszmsuz család lakásában a péntek estéket kitöltő több órás "kiképzés" eltartott bizony 4 évig is. Kápolnásnyéken a Szelényi család kertjében gyakorlati képzések folytak, sátorverés és ügyességi feladatok, kerékpártúra, pingpongozás, játékok tanítása a leendő őrsvezetőknek. Őrsi, raji és csapatmunkatervek készültek. A cserkészképzés alapjait tanultuk. Oravecz Vilmos és sok fiatal szülő is jelen volt. Így a szerveződő csapat nemcsak az ifjúság, hanem a szülők számára is új közösséget teremtett.

Szelestei Rudolf tudomást szerzett a terület újságából arról, hogy a krisztinavárosi cserkészek az MDF piacán segítenek a nyugdíjasoknak. Kiderítette, hogy ki a parancsnokunk, és a találkozó létrejött. Az örömben egy kis öröm is vegyült, mert ezek a most szerveződő fiatal cserkészek nem a 148. Nagyboldogasszony nevet viselték, noha a plébánia csapataként mutatkoztak be. Azután kiderült, hogy a baj orvosolható, és a Szövetség készségesen hozzájárult a régi név visszaállításához. 1990 végén hivatalosan is a régi csapatnevet vettük föl. A csapat tisztikara a régi parancsnok és cserkésztsiszt, Jeszenői Károly kezébe tette le ismétlenül a fogadalmat.

A csapat megalakulásakor közel 70 tagot számlált, otthona még nem volt. Pedig a cserkészotthon a képzéshez és a közösségi munkához igen fontos "kellék". A plébános

úrral konzultálva megállapítottuk, hogy nincs más megoldás, csak a plébánia pincéje áll rendelkezésre. A helyszín állapota kiábrándító és lehangoló volt. A mintegy 200 nm-es terület évtizedes hulladékokat tárolt. Maradék tüzelő, építési hulladék, elkorhadt bútorok... No de a cserkész leleményes. Szervezni és lelkesíteni is tud. Azt mondtuk, sebj, és nekiláttunk azzal az elhatározással, hogy egyszer csak a végére érünk. A nehézségekben mindig jön segítség, ha a megoldásra törekszünk. Ekkor kerestek meg ismét idősebb cserkésztestvéreink a régi krisztinavárosi 148-as Nagyboldogasszony Cserkészcsapat még élő nagypapa korú tagjai és felajánlották, hogy egy helyiséget ők fognak rendbe hozni (természetesen, ha a lomok már eltűntek onnan). Ők becsülettel állták is szavukat. Elsőként az öregek terme készült el, szinte napok alatt. A Bercsényi öregraj elhozta azonnal az összes féltve őrzött, rejtett cserkészemlékét: zászlókat, érmeket, fényképeket, festményeket, naplókat és kiállítást rendeztek az öregterem falain.

A csapat kezdetben csak a német cserkészektől kapott táborozási kellékeket mondhatta magáénak. Sátrak nem voltak, a konyhai berendezések hiányoztak. Jól jött az alapítvány működése. Ezt a Krisztinavárosi Cserkészalapítványt a fiatal szülők Zsolt Miklós és Zsuzsa irányításával szervezték. A pályázatokon megnyert pénzekből vettünk sátrakat, konyhafelszerelést stb. Tekintve, hogy a cserkész takarékos, igyekeztünk minden magunk előállítani, amiből csak lehetett. Nagy segítséget jelentettek az öreg cserkészek! Ők készítették a tábóri zuhanyt műanyag csatornacsőből és gázcsapokból. Ezzel elérhető lett, hogy egyidőben 10 cserkész zuhanozhat egyszerre. A gázfűző számolyokat, amelyekből ma is még 5 db jól működik, Gyarmati Feri bá készítette, aki a gázműveknél dolgozott és értett az ilyen készülékek szereléséhez. Lett nagy- és kis lábas, fazék, serpenyő, kések és villák. Sőt még tábóri telefon is. Az öregcserkészek tagjaik közé fogadták Ferencz Béla Erdélyből Kaliforniába disszidált fadaragó művészt, aki 3 db táblaképet ajándékozott a csapatnak. Ő faragta az épp ezen időben újranyitott Sziklakápolna belső termének oltárát. Ő állta a kiemelkedő képzőművészeti értéket jelentő csapatzászló költségeit is. A hímező művész, Révai Imréné neves restaurátor is, ő hímezte a pápalátogatás miseruháit és oltárterítőit. Amíg azonban ez a szép zászlónk készülöben volt, addig Makk Attila egy selyemre festett Nagyboldogasszony arccal díszített zászlót készített Hajnáné Végvári Agota segítségével. Ez a gyorsan elkészült zászló maradt aztán a tábóri nyári ünnepi zászlónk, míg a másik a felszentelt csapatzászló, mellyel a templomban körmeneteken, illetve fogadalomtételkor a csapat megjelenik, a gyönyörű újonnan készített, értékes hímezett zászlónk lett. Most is nagy becsben, védett helyen tartjuk.

Rendbe tettük a plébánia kertjét, felástuk és befűveztük. A kiegészített szaleltit újjáépítettük. Az eltelt és sikeresnek mondható közösségi évek újabb felnőtt vezetőkkel, igazi önzetlen cserkészlelkű felnőttekkel gazdagították a csapat tisztikarát: tagjaink közé fogadhattuk Garzó Gyulát, Morandini Pált és Zelliger Erzsébetet. Általuk lett igazi gazdája a kertnek, a környezetvédelmi munkáknak, a műhelynek és szerszámoknak, a nevelés- és magyarságismeretnek. Gertheis Miklós és Zita, majd Tibély András és Krisztin a cserkészműhelyekben, a kreatív munkákban, a fadaragásban, karácsonyi ajándék készítésben irányították a fiatalokat. Velük már jól összeforrott vezérkar lett, sokkal gazdagabbá váltunk! Igen, a Lélek ott fű, ahol akar.

Folytatjuk...

Sényi Katalin

Rejtvény

Szinte pontosan egy év múlva veszi kezdetét az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus. Ez alkalomból egy rövid NEK-kvízt állítottam össze.

1. Mikor és hol rendezték az első nemzetközi eucharisztikus kongresszust?
  - a., 1880, Párizs
  - b., 1881, Lille
  - c., 1882, Avignon
2. Hol volt az első Európán kívüli nemzetközi eucharisztikus kongresszus?
  - a., Montreal
  - b., Bombay
  - c., Jeruzsálem
3. Budapest Szent István halálának 900. évfordulóján rendezett nemzetközi eucharisztikus kongresszust. Mikor?
  - a., 1934
  - b., 1938
  - c., 1930
4. Kit nevezünk az „Eucharisztia pápájának”,
  - a., XIII. Leó
  - b., X. Piusz
  - c., XI. Piusz
5. Hol rendeztek legutóbb NEK-et?
  - a., Cebu, Fülöp-szigetek
  - b., Guadalaraja, Mexikó
  - c., Québec, Kanada

Selmecziné Zsuppányi Maja

Házunktája

Az ember úgy gondolná: nyáron nyaral a Krisztinaváros, alig történik itthon valami. Mivel is töltjük meg a „Házunktájának” szánt sorokat? Először is megnézem jegyzeteimet – az előző szám megjelenésekor, már azonnal nyitok egy fájlt, ahova a nem elfelejtendő eseményeket jegyzem fel – s szinte készen van az írás fele... Aztán 1-2 telefon, a következő hetek történéseivel kapcsolatban, s már alig férek el a nekem szánt helyen. S akkor jön néhány nagyon fontos és kihagyhatatlan hír, s kezdődik a fejtörés. De a fontosnak bele kell férni!

Egy magánbeszélgetés során tudtam meg a mostani legfontosabb hírt: nagy ünnepre készül az Andrásfalvy család szeptemberben. A családfő, **Dr. Andrásfalvy András 90. születésnapját** készülnek megünnepelni. Általában nem szoktunk családi eseményekről hírt adni ebben a rovatban (kivéve a baba-híreket) de ez egy olyan kivételes ünnep, ami mellett nem mehetünk el szó nélkül, sőt! Nem csak köszöntenünk illik, sokkal inkább tengernyi köszönni valónk van. Nem vagyok született krisztinavárosi, de több mint 50 éve élek itt, s tartozom az egyházközséghez. Nem tudnék mondani olyan fontos eseményt, megmozdulást, ahol András ne működött volna tevékenyen közre. A képviselő-testület világi elnöke volt már Várhegyi István atya idejében (nem hivatalosan, de személyi tanácsadója is). Az is magától értetődő volt, hogy több végigszolgált ciklus után, örökös elnökké választották a testület tagjai. Számomra, talán a legjelentősebb tevékenysége az volt (s ez valójában személyes emlékem is), hogy a 90-es évek elején, az elsők között segítette igényelni plébános atyának az akkori Krisztina iskola újra egyházi fenntartás alá vételét. Gondolom, segítette tanácsokkal testvére, Andrásfalvy Bertalan, (ha valaki, akkor ő tisztában volt az akkori lehetőségekkel). Tehát, az elsők között kaptunk lehetőséget egyházi iskola működtetésére. Akkoriban én a Gellérthegy utcai épületben tanítottam. Kora délután kopogtattak az ajtómon; plébános atya András kíséretében lépett be. Akkor járták be az épületet, próbálták felmérni a lehetőségeket, termék állapotát stb. Természetesen a cserkészmozgalom indításában is oroszlánrészt vállalt, hiszen neki ifjúkori, személyes tapasztalatai is voltak. A közös bajor-magyar tábor (akkor mi még nem voltunk cserkészcsapat) szervezésében szintén óriási munkát végzett. Mint később megtudtam: a kapcsolatot a bajorokkal Andrásfalvy Etelka vette fel, de aztán természetesen András segítségével realizálódott ez a csapatunk számára meghatározó, valóban „csapatépítő” heregréti tábor. Fordítani kellett szentmisén, vagy éppen csapat-megbeszélésen? András szinkrontolmácsolt. Előadást kellett tartani (nagyjából bármiről)? András megtartotta! Egészen magától értetődően élte a cserkész törvényeket: a cserkész ahol tud, segít! S ez csak a töredéke annak amiért mindannyiunk nevében le kell írnom: köszönjük András, hálásan köszönjük! Isten áldjon érte!

Nagyon szűk helyet hagytam rovatunknak, tudniillik közben megkaptam Sényi Kati cikkét cserkész-élményeiről, s az idei jubileumi táborról. Élvezettel olvastam a beszámolót, ami bizony a betervezett 2 oldal helyett 6 oldalra sikerült! Egyszerűen nincs szívem húzni belőle, mert ez úgy kerek, ahogyan megiródott! Tehát megpróbálunk itt-ott helyet spórolni, s ami most nem fér el, azt a következő számban megjelentetni. S akkor még nem volt szó Szelényi András remek írásáról (hasonló témakörben), mert erről sem mondunk le!

Aminek még feltétlenül helyet kell szorítani, szintén a köszönet szavai! Mivel 2 nagy építkezést, s 2 lakásfelújítást is átéltem, volt némi fogalmam arról, nagyjából mire készülhetünk a nyáron kezdődő felújításkor. Kifejezetten meghatódtam: még ma is vannak olyan munkások, akik megadják a hely tiszteletét, méltóságát! Természetesen garancia volt erre a munkálatokat irányító Czigler Ágoston személye, de mégis... kell ehhez az a jóérzésű munkás, akinek lehet, hogy pillanatnyilag könnyítené a munkáját, ha nem tenné rendbe maga után a terepet naponta. De megteszi, mert Isten házában dolgozni, s azt szépíteni így kell! Hétfőnként, szentségimádás alatt arra is jut idő, hogy az ember végiggondolja: a hatalmas gyertyákat, sok-sok virágot szeretetünk és tiszteletünk teteti a kegykép alá, a tabernákulum köré, az oltárra. De mégis, milyen jó látni nemes egyszerűségében a lényegét: a megvilágított Madonnát a Gyermekkel!

Megnyílt a Tér-kép galériában (Krisztina krt. 83-85 keddtől-szombatig 12-18-ig lesz nyitva) egy kiállítás templomunkról, nevezetesen, az akkori építészbravúrral megoldott templomnagyoobbításról. Nagyon-nagyon sokan voltak, az emberektől alig lehetett látni a kiállított képeket, rajzokat. De lesz még mód rá, hogy alaposabban megcsodálhassuk, pár hétig nyitva lesz, a fent említett időpontokban. Még egy előadásra hívnám fel a figyelmet: szept. 20-án (pénteken) 3 órakor a Szociális missziótársulat kápolnájában kerül bemutatásra Nagy Miklós költőnek, mártír-sorsú papnak, a Mindszenty per egyik vádlottjának posztumusz kötete. A könyv a költő novelláit, verseit és börtönaplóját tartalmazza. A műsort Czigány György vezető és Beöthy Zsuzsanna Cecília nővér nyitja meg. Szeretettel várják az érdeklődőket!

Ennyire sikerült összesűrítenem a fontos és még fontosabb eseményeket... ilyenkor boldog új évet kívántunk egymásnak annakidején, ez most is aktuális: gyerekek, tanárnak, szülőnek egyaránt!

H. Végvári Ágota

HÍVOGATÓ

Szept.28.szombat	este 6 óra: Szentírás ünnepélyes kihelyezése
29. vasárnap	Szentírás vasárnapja
Okt. minden napján	du. ¾ 6 órakor szentolvasót imádkozunk templomunkban.
1. kedd	felnőtt hitoktatás kezdete
2. szerda	du. ½ 5 óra keresztény film vetítése
3. csütörtök	du. ½ 6 órakor a Rózsafüzér-társaság közös imája
16. szerda	de. 10 óra idősebbek délelőtti
19. szombat	zarándoklat – a részleteket külön hirdetjük
20. vasárnap	Missziós vasárnap és gyűjtés a szentmisék végén
21. hétfő	este ½ 8-kor „Krisztinavárosi esték”
23. szerda	nemzeti ünnep, 9 órakor ünnepi szentmise
24-26	csere-bere akció – a részleteket külön hirdetjük

Nov. 1. péntek	Mindenszentek kötelező ünnepe
2. szombat	Halottak napja. Este halottak esti ájtatosság.
6. szerda	du. ½ 5 óra keresztény film vetítése
7. csütörtök	du. ½ 6 óraker a Rózsafüzér-társaság közös imája
10. vasárnap	9 órai szentmisén elsőáldozás
14. csütörtök	esti ½ 7 órai szentmisén megemlékezés Szendrei Jankáról
17. vasárnap	Szegények világnapja
	½ 12 szentmise Ágoston László atya halálának 14. évfordulóján.
17-24	Tartós-élelmiszer gyűjtés
18. hétfő	este ½ 8-kor „Krisztinavárosi esték”
20. szerda	de. 10 óra idősebbek délelőttje
23. szombat	szentségimádás a NEK-re készülve (részleteket később hirdetünk)
24. vasárnap	Krisztus Király ünnepe
	Országos karitás gyűjtés a szentmisék végén
30. szombat	de. ádventi koszorú-kötés a cserkészekkel
	½ 7 szentmise elején 1. gyertyagyújtás, koszorúk áldása
	mise után a „Szállást keres a szentcsalád” képek indítása
Dec. 1. vasárnap	jótekonysági vásár a templom melletti téren
Ádventben hétfőtől	péntekig reggel ½ 7-kor „roráte” szentmise.
4. szerda	du. ½ 5 óra keresztény film vetítése
5. csütörtök	du. ½ 6 óraker a Rózsafüzér-társaság közös imája
6. péntek	a Mikulás du. 5-kor érkezik templomunkba
7. szombat	du. 3 óra idősebbek délutánja (ádventi lelki készület)
	este ½ 6-kor bűnbánati liturgia mindenkinek a templomban,
	½ 7 szentmise elején 2. gyertyagyújtás
8. vasárnap	kézműves vásár a Szent Gellért Gimnáziumban
9. hétfő	Szeplőtelen Fogantatás ünnepe
	ünnepi szentmise reggel ½ 7 óraker
	du. ½ 7 óraker liturgia a téren levő szobornál
14. szombat	½ 7 szentmise elején 3. gyertyagyújtás
15. vasárnap	kézműves vásár a Szent Gellért Gimnáziumban
21. szombat	½ 7 szentmise elején 4. gyertyagyújtás
22. vasárnap	du. 4 óra idősebbek karácsonya
24. kedd	szentmise reggel 8 óraker lesz
	du. 4 óraker misztérium-játék a templomban
	éjjel ¾ 12-kor jászolba helyezés és a „Szállást keres a szentcsalád”
	képek visszaérkezése
28. szombat	a lelki adoptáció befejezése az esti 6 órai litánia helyett.
	Szentcsalád ünnepének vigíliáján az ez évben jubiláló (10, 20, 25
	stb. év) házaspárokat hálaadásra várjuk az esti ½ 7 órai szentmisére.
31. kedd	csak este lesz szentmise, mely után év végi beszámoló és hálaadás.

Szerkesztőségünk címe: H. Végvári Ágota
1016 Budapest Mészáros u. 12. Tel: 375-1622